

Jij met je wolken / Roger De Wilde

ken in het theater, dan snorter ik wel. Dat komt door dat levend moment, dat moment van uitwisseling, van herkenning, van: jij bent ik en ik ben jou, nu. Zo is dat. Jij ziet er alleen wat anders uit dan ik, en ik ben een beetje ouder dan jij. Maar dat heeft geen belang. Waar wij elkaar vinden, zijn wij één. Dat één zijn is wat je opzoekt: jij zoekt jezelf in mij en ik mijzelf in jou. Vindt de andere mij niet, dan gaat hij naar iets anders kijken. C'est tout. Er is geen goed of slecht theater. Je kan die beoordeling pas maken vanuit een bepaald standpunt, en dat is belachelijk.

Als er maar ontroering is?

Dora: Natuurlijk. Daar ga je toch voor naar het theater. Anders ga je voor je slechte eigenschappen, wat natuurlijk ook mogelijk is. Misschien wil je wel dat ze allemaal heel slecht zijn. Want het is me wat in de theaterwereld: 'die is zo', en 'die is niet goed', en 'die is wel goed', en 'heb je de kritieken gelezen, ze hebben er nogal van langs gekregen', enzovoort. En dan denk ik: willen jullie echt in dat we-

reldje leven? Ik niet. Echt niet. Dat heb ik ook niet gedaan. Dat interesseert me geen slijk. Liefde, tederheid, respect, dat interesseert mij. En dat probeer ik aan de leerlingen te geven. Ik denk dat het dat is wat herkenbaar is. Dat is misschien wel iets dat blijft.

Stel: de dag dat u ophoudt met lesgeven is aangebroken. Wil u zelf uw opvolger kiezen of geeft u de school volledig uit handen?

Dora: Ik geef het uit handen. Want ik ben er dan niet meer. Ze zullen het mij ook niet vragen. Bovendien is het niet meer zo dat je weet: daar is iemand van wie ik iets wil weten, naar wie ik toe wil gaan, die mij iets te zeggen heeft. Een Leraar. (*Ze lijkt verward. Een frons op haar voorhoofd.*) Ik ben ook niet zo voor 'school'. Er is te veel dwang bij. School is wel goed omdat het een plaats biedt waar je met sommige mensen een langer contact kan hebben. De school, dat zijn de leraars. Maar verder komen er te veel praktische zaken bij kijken. Ik vraag al van in '78 een eigen gebouw, bijvoorbeeld, en ik krijg er geen. Dat is twintig jaar. Wat heb je dan te vertellen? Niets.

Stel dat Piet Pladijs uw school komt overnemen en dat alles wat u hebt opgebouwd verloren gaat.

Dora: Dat kan niet. Dat is niet zo. Want dan zal jij of iemand anders er iets mee doen. Er zal wel iets van overblijven, in iemand. Maar wie mij hier op school precies opvolgt wanneer ik dood ben, dat is niet zo belangrijk. Eigenlijk is die opvolging er al. Jij bent er ook al een stuk van. Als je iemand bent tegengekomen, en je hebt een goede uitwisseling gehad, en er is iets veranderd in jou, dan betekent dat heel wat. Dat kan je niet meer wegmaken. Dus die opvolging is er nu al. Wat een geluk. (*Ik bedenkt dat haar oud-leerlingen vaak haar woorden, haar taal, hebben overgenomen. Van Peter De Graef over Frank Focketyn en Sara De Roo tot Dimitri Leue. Ze spreken in termen van 'universele liefde', 'kleuren', 'blokken' of 'laten aantasten'. 'Doraans' waarvan de uitleg hier te veel plaats zou nemen.*) Misschien wordt er met wat

ik doorgaf wel iets anders gedaan dan theater. Als ik een brief krijg van iemand die hier op school heeft gezeten maar tegen wie wij hebben moeten zeggen dat het niet verder kon, en die nu een heel ander leven en beroep heeft, en die schrijft mij 'ik heb zoveel aan uw lessen gehad', dan vind ik dat veel belangrijker. Dat is belangrijk voor mij. En als ik ga kijken naar *De Nijl is in Caïro aangekomen*, en ik zie die twee (Frank Focketyn en Peter Van den Eede, nvdr), en het is zo... zo in orde, zo waar, dan betekent dat ook heel veel. Het is allebei even belangrijk.

U hebt mijn leven ook grondig veranderd.

Dora: Echt? Ik doe dat niet met opzet. Dat gebeurt. Dat vind ik fijn. Als ik dan achteraf zie wat ze allemaal aan mij ophangen, dan denk ik: o, is dat zo? Ik heb altijd met de beste intenties lesgegeven. Het zullen dus die intenties zijn die dat hebben laten veranderen. Als ik dat achteraf bekijk, ben ik blij dat ik er zo goed van af kom. Het had anders kunnen zijn. Ik had mensen kunnen kapot maken, verwringen, verneuken.

U hebt de macht erg veel teweeg te brengen, ook al gebeurt dat, zoals u zelf zegt, ondanks uzelf.

Dora: Ik ben overgevoelig, en ik heb een heel ruimtelijk bewustzijn. Ik denk dat, als je als leerling door dat pakket heen kunt lopen, je daar mee wat van opneemt, van dat ruimtelijk bewustzijn, van die fantasie en van die klimaten. Ieder heeft zijn klimaat: dat kluwen van klimaten maakt een stuk. Dat gebeurt natuurlijk naar aanleiding van een gegeven, een tekst bijvoorbeeld, of, zoals ze nu doen, van iets dat je zelf opzoekt en bij elkaar puzzelt en waaruit je opstaat. Het is een spel. Ik ben eigenlijk een speelvogel. Een clown ben ik. Dat hebben collega's trouwens wel eens geschreven. Ja, een clown ben ik. Ik kan de meest tragische dingen oproepen en het zal lachen geblazen zijn. Gek hè.